

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 20-a după Rusalii | *Învierea fiului văduvei din Nain (Luca 7, 11-16)*

Despre mila lui Dumnezeu

Și văzând-o Domnul, I S-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu mai plânge!”
(Luca 7, 13)

S ubiți credincioși, nici femeia cea văduvă din cetatea Nain, nici altcineva din cei mulți care duceau la mormânt pe fiul ei, nu au rugat pe Mântuitorul să facă acea preaslăvită minune, de a învia pe fiul văduvei și a-l da mamei sale. Ci Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos, văzând-o plângând, I s-a făcut milă de ea, după cum spune dumnezeiasca Evanghelie de azi: „Și văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea” (Luca 7, 13). Mila lui Dumnezeu este una din însușirile înțelepciunii lui Dumnezeu (Iacob 3, 17). Toate însușirile lui Dumnezeu, le are dumnezeirea din fire și nu le-a luat din altă parte (Sf. Ioan Damaschin, Dogmatica, cartea I-a, C. 14, p. 51). Ca și celelalte însușiri ale lui Dumnezeu, mila Lui nu are margini. De aceea și Duhul Sfânt ne încredințează, zicând: “Că mai mare decât cerul, este mila Ta” (Psalm 107, 4; I Paralipomena 16, 34; II Paralipomena 5, 13; 20, 21). Știm cu toții, că cea mai mare milă și milostivire a lui Dumnezeu, s-a arătat prin trimiterea Fiului Său pe pământ, ca să mântuiască neamul omenesc,

din robia cea amară și grea a diavolului (Luca 1, 77-78; Efeseni 2, 4-6; Tit 3, 5; I Petru 1, 3). De aceea lui Dumnezeu I se mai zice și “Tatăl îndurărilor și Dumnezeu a toată mângâierea” (II Corinteni 1, 3). Toate neamurile sunt datoare să slăvească pe Dumnezeu pentru mila Lui (Romani 15, 9; Isaia 30, 18). Mila lui Dumnezeu este din neam în neam spre cei ce se tem de Dânsul (Psalm 102, 17). Iubiți credincioși, Când Mântuitorul, milostivindu-Se, a înviat pe fiul văduvei din Nain, prin această preaslăvită minune a adus negrăită bucurie și spaimă, atât mamei copilului înviat, cât și tuturor celor ce erau de față, încât toți au dat slavă lui Dumnezeu, zicând: “Prooroc mare S-a sculat întru noi că a cercetat Dumnezeu pe poporul Său” (Luca 7, 16). Dar oare mila lui Dumnezeu numai într-un loc și într-o vreme se arată asupra neamului omenesc? Nu, nicidecum. Oceanul cel fără de fund și fără de margini al milei și milostivirii lui Dumnezeu a lucrat și lucrează în tot locul și în toate timpurile asupra tuturor zidurilor Sale. [...] (Arhim. Ilie Cleopa)

Sfântul Evanghelist Luca

S fântul Apostol și Evanghelist Luca s-a născut în Antiohia Siriei. Îl întâlnește pe Hristos în Teba Boetiei, loc în care se îngrijea de bolnavi în calitate sa de medic. Crezând în El, Sfântul Luca ajunge să se numere printre cei 70 de Apostoli. Împreună cu Sfântul Apostol Cleopa, el L-a văzut pe Domnul înviat pe drumul către Emaus (Luca 24). După Pogorârea Sfântului Duh, Luca s-a întors la Antiohia și l-a ajutat pe Pavel să vestească Evanghelia Domnului.

A scris o Evanghelie și cartea Faptele Apostolilor adresate dregătorului Teofil. Evanghelia se remarcă prin bogăția de pilde - 33 de parabole împodobesc Evanghelia Sfântului Luca.

După martiriul Sfântului Apostol Pavel, Sfântul Luca a predicat Evanghelia în Italia, Dalmația, Macedonia și Grecia.

Este socotit și patronul iconografiei creștine, el fiind cel care a pictat primele icoane ale Maicii Domnului, purtând în brațe pe Hristos și prima icoana a Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

A trecut la cele veșnice la vârsta de 80 de ani, când niște păgâni l-au spânzurat de un maslin în cetatea Tebei din Boetia.

Constanțiu, fiul împaratului Constantin, a adus moaștele sfântului din Teba și le-a așezat în Biserica Sfinților Apostoli, sub sfânta masă, alături de cele ale Sfinților Andrei și Timotei.

7 cuvinte către tineri ale Pr. Gheorghe Calciu

„Să nu crezi, tinere, în atotputernicia materiei!”

3. Cer și Pământ

„Dar noi așteptăm, potrivit făgăduințelor Lui, un cer nou și un pământ nou, în care locuiește dreptatea...” (II Petru 3, 13).

Mă adresez din nou ție, tinere, pentru că pe tine te-am ales dintre toți cei cărora m-aș fi putut adresa; căci tu ești cel mai apt să ascuți cuvântul lui Hristos, tu ești nobil și pur, deoarece educația ateistă nu a reușit încă să întunece cerul din tine. Tu încă mai privești în sus, tu încă mai poți auzi chemările înalte; zborul tău spre sferele cerești nu a putut fi zăvorât de grațiile unor concepții arbitrare. Pentru tine aspirația spre cer există, materia nu te-a făcut prizonierul ei. De aceea, tinere, te chem de șapte ori, căci șapte sunt laudele zilei către Dumnezeu, așa cum spune Psalmistul: „De șapte ori pe zi Te-am lăudat pentru judecățile dreptății Tale”.

Vom vorbi astăzi despre cer și despre pământ. Nu te voi înfricoșa, prietenul meu, cu tablourile zguduitoare ale sfârșitului lumii. Zilnic ne stă moartea în față: prezența ei e mai sufocantă decât viața, mai reală decât ea, căci moartea e coșmarul nostru de fiecare clipă. Trăiești cu moartea lângă tine, prietene, și încă nu te-ai obișnuit cu ea, fiindcă ești viu și autentic, mai viu și mai autentic decât îți închipui tu însuși. Un cer și un pământ...

Îmi aduc aminte de o poezie. O recita cineva de pe ecranul televiziunii, poetul însuși. Ținea mâna dreaptă ridicată, avea o față forțat inspirată și scanda monoton, încercând să provoace auditoriului un fel de transă. Fiecare vers era secundat de un cor de copii – falsă litanie, impusă de circumstanță: „Poți să numeri, cerule, câte unul, câte doi, câte trei...” – și așa mai departe, până la zece. Era o imprecizie, o sfidare pe care o arunca cerului. În esență, poezia pe care am ascultat-o voia să spună cum cerul putea să-i numere pe poet și pe cei împreună cu el, câte unul, sau câte doi, sau câte trei, mult și bine, dar nu-i va putea birui. Cam aceasta era ideea. Era un poet ateu și adept declarat al materialismului. Dar cărui „cer” s-o fi adresat el? Să fi fost „tăria” constituită din straturile succesive ale atmosferei? Ar fi fost un monolog fără noimă. Poetul, după convingerea cu care vorbea, se adresa cuiva care-l putea auzi și chiar „număra”. Ciudat, căci nu era vorba de o personificare (devenită atât de banală pentru poezie), ci el credea cu tot dinadinsul că este auzit și că sfidarea lui era un act de eroism. Se adresa cerului metafizic, pe care se căznea să-l diminueze și să-l nega afirmându-l!

Tocmai despre acest cer vreau să-ți vorbesc aici, prietenul meu. „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul”. Un cer și un pământ, un imanent și un transcendent,

Pr. Gheorghe Calciu

un dat material și o aspirație spre desăvârșire; un spațiu supus timpului, pe de o parte, și o existență aspațială, atemporală, pe de altă parte. De atunci și până acum păstrăm în noi nostalgia integrării noastre în cerul lui Dumnezeu; de atunci și până acum nu am uitat nici o clipă că acolo este centrul spre care aspiră cerul din noi. Spune-mi, tinere, cât de mult ai crezut în afirmația pe care ai auzit-o repetată până la obsesie în școală, la radio, la televizor, prin ziare, la adunările de tineret, anume că te tragi din maimuță? Și cât te-a onorat oare o asemenea descendență? Noam Chomsky (lingvist american, părintele gramaticii generative) spune că „oamenii cei mai stupizi învață să vorbească, dar cea mai inteligentă dintre maimuțe nu va ajunge niciodată să o facă”...

Și acum, iată, un glas din cer ți se adresează: „Tu ești fiul Meu!” Și, ca și lui Iisus pe când viețuia în lume, glasul îți confirmă: „Te-am proslăvit și iarăși te voi proslăvi”. Ești pământ și cer, întuneric și lumină, păcat și har. Știu, prietene, că te chinuiesc interogațiile despre sensul existenței tale în lume și despre rostul acestei lumi, în general. La întrebarea ta limitată, te-a putut oare satisface răspunsul gata fabricat și impus prin autoritarism: „Cerul este o ficțiune, materia este totul; ea îți vorbește prin simțurile tale interne și externe”? Ea, materia, și-a organizat așadar structura și evoluția după niște legi atât de complicate, înainte de a fi existat și cel mai mic rudiment de creier, încât atunci când a apărut creierul superior al omului, singura cale prin care materia se recunoaște pe sine, ea nu s-a mai putut recunoaște! De atunci și până acum se zbate într-o sterilă și jalnică sfortare de a descoperi legile pe care materia acefală și le-a fixat într-o vreme când nu era decât întuneric și inconștiență!

Tu ce crezi despre acest joc al neinteligenței care anulează orice inteligență

umană, fie ea și colectivă? Vezi că până și cea mai elementară logică te obligă să admiti o inteligență din afara lumii? Dar eu te chem la un zbor mult mai înalt, la abandonarea ta totală, la curajul care sfidează rațiunea; te chem la Dumnezeu. La ceea ce transcede lumea, ca să cunoști cerul infinit, cu bucuriile lui duhovnicești, cerul pe care îl băjbăi acum în iadul tău, în căutarea ta și chiar în starea ta de revoltă nedeliberată. Acest cer, cu ierarhia lui divină, cu lumina divină care coboară din treaptă în treaptă, pentru a se întoarce apoi la propria-i sursă, care este Dumnezeu, nu ne numără din doi în doi sau din zece în zece. Pentru că, în fața cerului, prietene, tu nu ești o biată piesă prinsă într-un mecanism care te zdrobește, ci ești un suflet, un tot, atât de liber în actele tale, atât de demn de prețuit, încât însuși Dumnezeu, sub chipul celei de a două Persoane treimice, a venit în lume să Se răstignească pentru tine.

Cât de ridicolă îți poate apărea acum sfidarea poetului care credea cu atâta tărie în cer încât simțea nevoia să asocieze impreciziei sale corul copiilor, ca pe un scut!

Să nu crezi, tinere, în atotputernicia materiei! Pământul este finit, materia o putem epuiza în câteva minute, prin scindări succesive, până la dispariția ei, ajungând, dacă nu-L admitem pe Dumnezeu, la neant. Vezi bine că afirmațiile absolute ale materialismului se sprijină pe un suport limitat. Vezi bine că atributele acordate materiei – infinită, eternă, autocreatoare – sunt noțiuni pur spirituale. A nega cerul înseamnă a nega orice existență care nu cade sub incidența simțurilor mele.

A nega spiritul înseamnă a admite că, în clipa în care mi-am închis ochii și mi-am astupat urechile, lumea intră în inexistență. Și acum, prietene, vreau să-ți recit cel mai frumos poem care s-a scris vreodată despre cer și despre pământ. Este începutul Evangheliei lui Ioan: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era într-un început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o”. Cum ar putea oare întunericul să încarceze lumina, materia să înăbușe spiritul, ateismul să anuleze credința în Dumnezeu, sau constrângerea să ne facă să pierdem dorul de libertate? Cerul te numără pe tine singur și numai pe tine, pe fiecare în parte, tu, unică și nerepetabilă ființă, prietene al meu, omule!

Cuvânt rostit în Biserica Radu-Vodă, în a doua miercuri a Postului Mare, la 22 martie 1978.

(Preot Gheorghe Calciu - 7 cuvinte către tineri, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu, Editura Anastasia, București, 1996, pp. 31-36)

(Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)